

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Syndre! hvad er klokken slagen?

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Syndre! hvad er klokken slagen?", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg.* - 1953, 1951-56, s. 364. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid139868/facsimile.pdf> (tilgået 09. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

En Passions-Psalme.

Nr. 262.

Mel. Nu vel an var frisk til mode.

Syndre! hvad er klokken slagen?
Tænker du ey snart herfra?
Det alt sildig er paa dagen,
Se dig for paa Golgalta
Og udi Gethsemane,
Begge stæder kand du see:
Om din korte tid sig rimer
Med Guds pines lange timer.

2. JESUS maalede med sukke
Vor forløsnings dag og nat,
Vilde intet øye lukke.
Før hand sik vor frelse fat,
JESU pines tyngte stærk
Driver maadens seyer-verk,
Men ey gyebluk vil give
Dig i vellyst at fordrive.

516

Nr. 262. *Jesu synder*. *Jesu synder* er sardenviligvis trykfejl eller miske forzaatelse af den gamle enkeltsalskorn *syndere*. 1, 3: *alt sildig* af *sildig* *Jesu*. 1, 7: *din* den *Jesu* *pines* (gyne stark) *Jesu* *pine* (ynges stark *Jesu*, trykfejl).

Nr. 262. Original. En betragning over døgnet fra skærtorsdag aften til langfredag aften. Hovedhensigten er at knytte mindet om frelsersens lidelse sammen med vort daglige liv. Digtet forstiller sig time for time, hvilken bugtvenhed af lidelseshistorien der kan være sket ved hvert klokkeslet, og vil, at man skal have det i tanken døgnet igennem. V. 1-8 er en inledning, der i almindelighed taler om Jesu lidelsesstimer som det, der skal sætte præg på vort liv; derpå bringer v. 4-8 de — fra største delen frist udstenke — klokkeslet; endelig dræler v. 9-12 ved dybden af Herrvens lidelse og værdeten af de tider, da han til mædens lys til at stråle frem. — V. 1 er en optordning til salveprælede ud fra tanken om livets korthed. Forst (1, 1-2) spørges der: Hver langt tror du, at du har igen (hvad er klokken slagen)? Tænker du ikke på, at du snart skal herfet? Derefter (1, 3) siger det ligefrem, at det er sent på dagen af livsdagen, og der opfordres derfor (1, 4-5) til at vendte blæket mod Jesu lidelse (*Golgalta ... Gethsemane*). Derefter (1, 6-8) kan du få klarhed over, om dit korte liv svarer til det, at Jesus har lidt for dig. — 1, 8: *Gud*, Jesus, som er sindt *Gud*; *langt* tids langt på grund af lidelsens storphed. — 2, 1-2: Ligesom uret adskiller tidens gang enligt for alnau, sådan var det Jesu sunde, den mæltid tiden i det døgn, da forløsningssanket skete. — 2, 3-6: Det frandskriderende træsverv er tankt som et ur (*maadens seyer-verk*), hvis drivkraft er Jesu lidelse; *Jesu* *pines* (gyne) lidelsen er de tunge lodder, som driver et stort ur.

3. Fra skjærtorsdags aften-svale,
Til langfredags soel gik ned,
Saae man livsens soel at dale,
Da hand for al verden leed,
Denne døgn skal al din tid
Reites efter ind med blid,
Tænk, naar satan dig vil lokke:
Hvad er nu Guds pines klokke?

4. Sex var hand ved paaske-reitter,
Som det rette paaske-lam,
Syv sit sacrament indsetter,
At vi skalde nyde ham,
Otte venlig afskeed tog,
Ni til urtegaarden drog,
Ti forraades, fanges, færes,
Ellevæ hand stærkt forhøres.

5. Tolv de falske vidner møde
(Spøgelser om midnats-tid),
Et blev hand forsvint til døde,
Tog mod dommen mild og bliid.
To er hver mands næve knyt,
Tre man saae ham fuld af spyt,
Fire narres, spottes, drilles,
Fem igien for retten stilles.

6. Mørket viger, natten endes,
Pinen var dog ey forbi,
Dødsens bue skalde spendedes,
Før blev verden ikke fri.

4, 8; *starkt*] sterk 42-3

3, 3: *livsens soel*] Jesus, jfr. nr. 148, 7, 1. — 3, 5-6: Helle din tid o; hver time på dagen skal indrettes efter dette degn. — 4, 1: *paaske-reitter*] påskemåltidet, Mt. 26, 17-29. — 4, 2: 1. Kor. 5, 7. — 4, 3-4: Mt. 26, 26-28. — 4, 3: *indsetter*] indstiller. — 4, 5: Joh. 14-16. — 4, 8: Mt. 28, 36-38; Joh. 18, 1. — 4, 7: Mt. 26, 47-50, 57. — 4, 8: Joh. 18, 13-19 fig. — 5, 1-2: Mt. 26, 59 fig. — 5, 3: Mt. 26, 65-66. — 5, 5-7: Mt. 26, 67-68. — 5, 7: *narres*] bilver gjort nær ad. — 5, 8: Mt. 27, 1; Lk. 22, 66 fig. — 6, 3: Jesus skulle rammes af dødens pil, jfr. St. 11, 2. — 6, 4: *fri*] frigjort fra syndeskilden.

Det var den bestente dag,
Da al verdens frelses sag
Skulde nu til ende føres,
Inden aften reent afgjøres.

7. Klokken sex vor JEus gives
Over i Pilati magt,
Syv til kong Herodes drives,
Hvor hand leed saa stor foragt,
Otte pidskes JEsu krop,
Ni paan korset henges op,
Ti for sine fiender beder,
Elleve sin moder glæder.

8. Tolv blev begge sole mørke,
Den formørkelse var stor.
Et endnu i vredens lørke
Og den grumme prins mord,
To endnu i dødsens bad,
Tre hand skreng og græd og bad,
Fire JEsu side rinder,
Fem sin roe i graven finder.

9. Tiden kun saa kort belegnes,
Og saa vi man sluttet kand,
Efter hvilket kand beregnes
Resten af hans pines stand,
Men, min siel, din regning fik,
Otn du kun et øjeblik

8, 3: vredens] verdens J2. 8, 4: grumme] grummes J2. 9, 5: regning] redning J4, 2.
vismøn trykfjil.

7, 1-2: Mt. 27, 2. — 7, 3-4: Lk. 23, 7 ff. — 7, 5: Joh. 18, 1. — 7, 6: Mt. 15, 25. —
7, 7: Lk. 23, 34. — 7, 8: Joh. 19, 23-27. — 8, 1: Mt. 27, 42; begge soie' solen på himlen
og JEus, jfr. 2, 3. — 8, 2: vreden] Gods vrede. — 8, 3: had; kan i ølde sprog
bruges om hård behandling, piæsel o. lign.; Brorson taler i »Lissabons Undergang«
om at Propheten saae ... Babylon i Bed. — 8, 6: Mt. 27, 46. — 8, 7: Joh. 19, 34. —
8, 8: Mt. 27, 50-60. — 9, 1-4: Meningen er: Tidspunkterne er her ikke angivet ganske
kort og ud fra, hvad man kan slutte sig til; daefter kan enhver selv udfynde dette
skema med resten af Bidels historien. — 9, 4: stand; tilstand. — 9, 5-8: Jesu pine
var så frygtelig, at hvis du blot skulle opleve, hvad der svarede til et øjeblik af
den, ville det for dig være en evighed; din regning, hvor din syndegeld står op-
skrevet, ville aldrig få ende så ville aldrig være betalt.

Af hans marter skulde kiende,
Aldrig øk din regning ende.

10. Hand ey eene lod sig spotte,
Henge, slide, pidske, flaae,
Men Guds grumme vrede maatte
Ham i Guddoms iver slaeze,
Ach! da Guds retfærdighed
Hele timer slog og steed
Paa det milde JEsu herte,
Ach! hvad feed hand da for smerte.

11. O I dyre-hare timer!
Da man her paa jorden saae
Naade-solen ryde strimer
Dødsens lange hort at slaae,
Eders milde straelers skin
Giør det lybst for mine trin,
Naar I op i sielen rinder,
Al min nat og trang forsvinder.

12. Da min JEsns feed og døde,
Vredens nat og mørke sank,
Naadens blide morgen-ryde
Lyser over sielen blank,
Tidens skaendsel JEsus har,
Deraf blev min tiid saa klar,
At jeg uforsagt tør vove
Midt i dødsens nat at sove.

518

9, 8: *regning*[redning] 10, 7: vismod trykfejl. 12, 8: *dødsens*] *doders* 16, 7.

10, 1: *ey renne* ikke blot. — 10, 3-7: Es 53, 5, 8; Mt. 27, 46; Rom. 3, 25; 2. Kor. 5, 21; Gal. 3, 13. — 10, 4: *iner* harme. — 11, 3: *strimer*] stråler; i udtrykket *redte strimer* lægger enkle tanken om Jesu lidet. — 11, 4: *slæze*] drive. — 11, 8: *trang*] trængsel. — 12, 2: *vreden*] Guds vrede; sankt sank ned, lotsvandt. — 12, 4: *blank*] strænde. — 12, 6: Jesus har hele fidens os; alle fidens syndeskyld. — 12, 6: *klar*] lys.

En Paaske-Psalme.

Nr. 263.

Mel. Paa Gud alleme.

Op! op! at møde
Din Goet, JEsu bruud!
Som for dig døde,
Og gik fra døden ud,
Som ey blev borte,
Den stund hand var forkast,
Som handt den sorte,
Den tiid hand selv var fast,
Som freden gjorte,
Den gang hans herte brast.

2. O! hvilken qvale
Hans siel og legem bandt,
Før hand sin dvale
I gravens hvile fandt,
Hand gik i borgen
For os, vor beste ven,
Sank som i sorgen
Og døden gandske hen,
Paa pauske-morgen
Da fik vi ham igjen.

3. O! al min glæde,
Jeg løber dig imod,
Din grav al væde
Med glæde-taarer flod.
O tusind gange
Velkommen fra min straf,

Nr. 263. J2-7. 3, 5; Basund. Basend. 17, 3.

Nr. 263. Original. 1, 2; Goet) hebr., forleser, befrier. — 1, 5-8: Han forsvandt ikke i døden, da mennesker havde forkastet ham. — 1, 7: den sorte] djævelen, jfr. nr. 62, 7, 2. — 1, 8: fast] naglet fast til korset. — 1, 9: freden gjorte] stiftede fred mellem God og mennesker, Ex. 63, 5; Rom. 5, 1, jfr. Hc. 2, 14-17. — 2, 1: quale] soldre sideform af kval. — 2, 7: som] ligesom, så at sige. — 3, 1: af min glæde] Jesus. — 3, 6: fra min straf] fra at have fået straffen for mig.